P-1039/2026-11

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Zdeslava Bićanić,Tenje ,Osječka 67,OIB: 24071369680, zastupan po punomoćniku Martini Alagić, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonske avenije 6,OIB: 14036333877, zastupan po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Šavorć / Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđivanja ništetnosti/isplate, nakon rasprave zaključene 5.listopada 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, zamjenika punomoćnika tužitelja Ivane Maligec, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom uredu Vedrana Palić,odvjetnika u Osijeku,te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika,16.studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj: 5140060242-60010447634/2005, zaključen dana 21. srpnja 2005. godine između tužitelja Zdeslava Bićanić iz Tenje, Osječka 67, OIB: 24071369680 i pravnog prednika tuženika Addiko bank d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 435,00 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 16. studenog 2026. pa sve do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 (tri) postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužitelj je 2.srpnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da je tužitelj kao korisnik kredita sa SLAVONSKA BANKA d.d. Osijek (pravni prednik tuženika) kao kreditorom, dana 21. srpnja 2005. godine sklopio ugovor o kreditu, broj: 5140060242-60010447634/2005, u iznosu od 60.000,00 CHF, s rokom otplate od 240 mjeseci. Navedenim Ugovorom tipa „uzmi ili ostavi“ u čl. 6. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to u iznosu jednokratno 1,00 % od iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita. . O ugovornoj odredbi za „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, nego je ta odredba uglavljena u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru. Ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila je unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, nije ugovorena u dobroj vjeri, te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade. Tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita. S obzirom da se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovoralo, ista je nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, tuženik je nepošten stjecatelj te sukladno čl. 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. O ništetnosti ulazne naknade izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. godine na način da je odbio reviziju banke i potvrdio zaključak nižestupanjskog suda da je sporna odredba o „ulaznoj naknadi“ nepoštena i time ništetna. Sukladno svemu gore navedenome tužitelj predlaže da nadležni sud donese slijedeću presudu:
I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj: 5140060242-60010447634/2005, zaključen dana 21. srpnja 2005. godine između tužitelja BIČANIĆ ZDESLAVA iz Tenje, Osječka 67, OIB: 24071369680 i tuženika ADDIKO BANK d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te ista ne proizvodi pravne učinke.
II. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja presude pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva. Naknada za obradu kredita naplaćena je 19.08.2005. u iznosu od 2.853,90 kn / 378,78 EUR. Tuženik ističe kako tužitelj u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu i odobrenje kredita, odnosno tužitelj je podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a. 5. Zakon o parničnom postupku u članku 187. stavku 2. propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da tužitelj ima pravo podići

tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. 6. U konkretnom slučaju, kada bi sud potvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Ne samo da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, već je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti. Navedeno pravno shvaćanje zauzima i Vrhovni sud Republike Hrvatske koji u odluci Rev 588/1998-2 od 13. svibnja 1998. godine ističe kako pravni interes za tužbu na utvrđenje postoji samo prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa, dok nakon što stranka stekne mogućnost ostvarivanja zaštite kondemnatornom tužbom više ne postoji pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Jednako tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Revt 81/2005-2 naglašava da je postojanje pravnog interesa osnovna procesna pretpostavka dopuštenosti tužbe za utvrđenje, pa u slučaju kada takav interes nije ostvaren, tužbu valja odbaciti. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu odbaciti predmetnu tužbu budući da nisu ispunjene procesne pretpostavke iz čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje. Nadalje, tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 02.07.2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.400,00 eura dok tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti odredbe članka 6. Ugovora o kreditu, a kako je predmetna naknada dana 19.08.2005. godine naplaćena u iznosu od 2.853,90 kn / 378,78 EUR, nedvojbeno je vrijednost predmet spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. 12. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka. 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema iznosu naplaćene naknade za koju se traži utvrđenje ništetnosti, odnosno da se kao vrijednost predmeta spora odredi iznos od 378,78 eura. Tuženik ističe da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu. Tuženik osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Naime, Županijski sud u Zagrebu je u točki 14. obrazloženja rješenja od dana 5. listopada 2021. u postupku pod poslovnim brojem Gž-1562/2021 donio odluku kojom je utvrdio da tužitelj treba dokazati status potrošača na koji se poziva: „14. Naime, status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba sklopila ugovor za privatne svrhe, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču (tako i Gž-2384/2020-2 od 19. studenoga 2020.).“ . Točno je da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 6. ugovorena naknada za obradu kredita. Sporno je između tužitelja i tuženika je li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna. Naime, tužitelj u tužbi navodi da je odredba članka 6. Ugovora o kreditu ništetna jer je suprotna načelu pravednosti i poštenja i da se o toj odredbi nije posebno pregovaralo. Tužitelj također navodi kako je navedena odredba članka 6. Ugovora o kreditu nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/ 03). Tuženik osporava navode tužitelja te ih u cijelosti smatra neosnovanima. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,00% iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,00% iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe članka 3. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03. Naime, jasno je da je tuženik imao troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja

bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi članka 6. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Također se ističe da su troškovi obrade kredita propisani u Odluci o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (Odluka o visini naknada u poslovanju s građanima). Odredba članka 6. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna. Dakle, tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe članka 6. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ S obzirom na to da su ugovorne strane odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu sporazumno utvrdile iznos naknade, tuženik smatra da su troškovi obrade kredita uvjet davanja kredita, a taj trošak se osniva na troškovima koje je imao tuženik prilikom obrade kredita. Također se ističe da prema odredbi članka 59. st. 1. alineje 3. ZZP/03-a ugovor o zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima ugovora o zajmu koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U smislu članka 61. stavka 1. ZZP/03-a ukupni troškovi zajma jesu svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je korisnik kredita dužan platiti za odobreni zajam. Dakle, iz naprijed navedenih odredaba ZOO-a i ZZP-a 03 razvidno je da banka osim ugovorene kamate ima pravo naplatiti i druge naknade. Nadalje, odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti jednokratnu naknadu na temelju odredbe članka 1022. stavka 2. ZOO-a i članka 61. ZZP/03-a. Također, troškovi obrade kredita iskazuju se kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Naime, prema članku 173. stavku 1.

Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/2002), banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima. U stavku 3., točki 5. tog članka, propisano je: Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: (…) efektivne kamatne stope koje odražavaju ukupnu cijenu kredita, izračunate sukladno propisima Hrvatske narodne banke. Prema odredbi članka 174. Zakona o bankama, Hrvatska narodna banka može propisati jedinstveni način izračunavanja i iskazivanja cijene kredita i depozita (efektivne stope iz članka 173. stavka 3. točke 5. i stavka 4. točke 5.). Na temelju tog članka Hrvatska narodna banka donijela je Odluku o jedinstvenom iskazivanju efektivne kamatne stope na kredite i depozite (Narodne novine broj 74/03). I nakon toga je Hrvatska narodna banka nastavila donositi odluke o iskazivanju kamatne stope, što čini i u trenutku pisanja ovog odgovora na tužbu (nasljednik Zakona o bankama je Zakon o kreditnim institucijama itd.). Dakle, trošak obrade kredita naplaćen je kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Ako smatra da je potrebno, tuženik predlaže sudu da na temelju članka 12. stavka 2. Zakona o sudovima (Narodne novine 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22.) zatraži očitovanje (pomoć) Hrvatske narodne banke o tome što je efektivna kamatna stopa i jesu li troškovi obrade kredita njome obuhvaćeni. S tim u vezi tuženik se poziva i na odredbu članka 84. ZZP/03 kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu, tuženik ističe da sukladno odredbi članka 84. ZZP-a 03 nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe jer je odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ovdje upućuje i na odredbu članka 296. stavka 3. Zakona o obveznim odnosima, koja propisuje: „Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pritom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive. Tuženik ima valjani pravni temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita. Odredbom čl. 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio, donio je Odluke o naknadama kako je naprijed opisano, te je posljedično odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu s tužiteljem suglasno utvrdio uvjete kredita (iz članka 1022. stavka 2. ZOO-a), koji iznos se novčano iskazuje kao efektivna kamatna stopa. . U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je taj Sud zauzeo stajalište da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. U presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. Sud EU odlučio je: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve

usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“. Sud Europske unije je u presudi pod brojem C-186/16 (Andriciuc i dr. protiv Banca Românească SA), odlučujući o valjanosti valutne klauzule iz ugovora o kreditu, a u odnosu na tumačenje čl. 4. stavak 2. Direktive 93/13, je utvrdio da se odredba treba tumačiti na način da je zahtjev za jasnom i razumljivom odredbom (formulacijom odredbe) ispunjen ako korisnik kredita odredbu razumije na formalnoj i gramatičkoj razini, „u pogledu njezina konkretnog dosega,“ na način da „prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, već može i procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.“. U točki 75. presude C-84/19 od 3. rujna 2020. (Profi Credit Polska SA protiv QJ) Sud EU ponovio je pravni stav iz presude C-621/17 od 3. listopada 2019.: „Doduše, prodavatelj robe ili pružatelj usluge nije obvezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija“ i „početna naknada“. Međutim, kako bi se ispunila obveza transparentnosti, važno je da se priroda usluga koje su stvarno pružene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Nadalje, u presudi broj C-565/2021 od 16. ožujka 2023. (Caixabank SA protiv X), Sud EU utvrdio je: „Članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da je: za ocjenu jasnoće i razumljivosti ugovorne odredbe kojom se predviđa da zajmoprimac plaća naknadu za obradu zahtjeva nadležni sud dužan provjeriti, s obzirom na sve relevantne činjenične elemente, je li zajmoprimcu omogućeno da procijeni ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, shvati prirodu usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene navedenom odredbom i provjeri da ne postoji preklapanje među različitim troškovima predviđenim ugovorom ili među uslugama za koje se oni naplaćuju.“. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču. Navodi tuženika iz ovog odgovora na tužbu potvrđeni su sudskom praksom sudova u Republici Hrvatskoj. Tako je Županijski sud u Splitu u presudi pod poslovnim brojem Gž-279/2023 od 8. ožujka 2023. preinačio prvostupanjsku presudu sa sljedećim obrazloženjem: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predočeni razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan“. Županijski sud u Splitu u presudi Gž-1215/2020-2 od 24. veljače 2021. u bitnome je isto odlučio. Županijski sud u Splitu također je presudom Gž-230/2023 od 9. veljače 2023. u istovrsnom sporu odbio tužbeni zahtjev, obrazlažući: „Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret

potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obvezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi. Nadalje, Trgovački sud u Osijeku u presudi pod poslovnim brojem P-2/2021 od 28. travnja 2022. odbio je tuženi zahtjev za utvrđenje „ulazne naknade“ ništetnom sa sljedećim obrazloženjem: „Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništetan.“. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi pod poslovnim brojem Pž-2437/2022 od 24. svibnja 2023. godine potvrdio je presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021, obrazlažući: „28. Naime, odredbom čl. 173. st. 1. Zakona o bankama („Narodne novine“ broj 84/02) propisano je kako je banka dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz st. 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. 29. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“.. Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, u daljnjem dijelu podneska obrazložit će se pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. Naime, troškovi osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama podrazumijevaju: (i) sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, (ii) pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama (vrsta financiranja, podaci o primanjima klijenta, podaci o radnom odnosu i dr.). Predviđeno minimalno vrijeme ovog sastanka iznosi 20 minuta. Slijedi stadij obrade u kojem zaposlenik tuženika iznosi klijentu što od te vrste kredita banka ima u ponudi, s pružanjem informacija o kamatama, ročnosti, valuti, i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu. Zaposlenik tuženika također pruža podatke klijentu o očekivanoj kreditnoj sposobnosti klijenta i dokumentaciji koju je potrebno pribaviti radi daljnje obrade kredita. Na ovaj stadij obrade tuženik troši minimalno vrijeme od 30 minuta. Slijedi stadij postupka obrade u kojem klijent, koji se odlučio za sklapanje ugovora o kreditu, potpisuje dokumentaciju potrebnu za obradu zahtjeva za kredit, pa se ta dokumentacija interno pregledava, obrađuje i unosi u tuženikovu aplikaciju za obradu kreditnih prijedloga kojim trenutkom se zahtjev klijenta, odnosno predmet dostavlja na obradu i po udovoljenju svih preduvjeta na odobrenje nadležnom tijelu tuženika. Ovaj stadij obrade s opisanim radnjama traje minimalno 2 sata. Također, prije nego što se predmet upućuje na odobrenje, zaposlenik pravne službe tuženika daje pravno mišljenje o sredstvima osiguranja plaćanja, pa se potom predmetu prosljeđuje

na utvrđivanje kreditne sposobnosti i zatim na odobrenje. Nakon internih odobrenja kredita zaposlenik pravne službe tuženika sastavlja ugovor o kreditu i isprave o pravnim poslovima kojima se osigurava ispunjenje obveza (vraćanja kredita, kamata i troškova) tj. osiguranje plaćanja po ugovoru o kreditu. Minimalno vrijeme potrebno za rad naveden u ovoj i prethodnoj točki iznosi 2 sata, (no ono često može biti i duže zavisno o broju i vrstama instrumenata osiguranja plaćanja). Slijedi pozivanje korisnika kredita na sklapanje ugovora, priprema isprava, pri čemu se ugovor čita, tumači i potpisuje zajedno s instrumentima osiguranja plaćanja, obavlja se i dogovor oko isplate kredita, a ukupno minimalno trajanje ovog stadija iznosi 1 sat. Naprijed navedenom treba dodati i trošak odjela tuženika koje obavlja obradu kredita nakon odobravanja kredita, (tzv. „Back office“), a on podrazumijeva: (i) otvaranje kreditne partije s provjerom ovlaštenja za odobravanje kredita, (ii) provjera da li je ovlaštena osoba potpisala isplatni nalog (u trajanju obje stavke od 30 minuta). Zatim (u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu) ovaj ured tuženika je obavljao i radnje: (iii) provjera podataka u bazi klijenta i eventualne dopune u bazi podataka, (iv) za sve sudionike ugovora se obavljao unos i ažuriranje podataka o poslodavcu, unos napomena (v) provjera odluke o odobrenju kredita i ugovora o kreditu, s kontrolom ovlaštenja, (vi) provjera sastojaka iz kupoprodajnog ugovora i naloga klijenta (tj kontrola usklađenosti), (vii) u slučajevima kada je prodavatelj bila pravna osoba provodila se i kontrola eventualne blokade računa, (viii) provjera postoji li potpisan isplatni nalog (kontrola pravnog savjetnika, dva potpisa djelatnika odjela maloprodajne mreže), (ix) najava isplate u aplikaciji s unosom elemenata ugovora u „Core sustav“ koji se u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora zvao „Omega“, (x) unos naloga za isplatu kredita u „Core sustav“ tj. „Omega“ i verifikacija naloga, odnosno verifikacija od dva djelatnika za naloge veće od sto tisuća kuna, po potrebi i dodatna verifikacija od treće osobe kada je bilo propisano, (xi) ispis elemenata ugovora i otplatnog plana radi arhiviranja, (xii) slanje obavijesti klijentu o isplaćenom kreditu i dostava otplatnog plana (poštom), (xiii) unos kolaterala u sustav (CP) i povezivanje s kreditnom partijom. Ukupno vrijeme rada po ovim točkama se može procijenit na daljnjih 1 do 2 sata vremena. Zbog naprijed opisanih troškova tuženika ne bi se mogle primijeniti niti presude Suda Europske unije broj: C-224/19 i broj: C-259/19 jer naknada radi obrade kredita odgovara troškovima tuženika. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora te, sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Tuženik osporava osnovanost i tijek zakonskih zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi. Građanski odjel Vrhovnog suda RH zauzeo je pravno shvaćanje da u slučaju ništetnosti ugovora o zajmu, zatezne kamate teku od dana podnošenja odgovarajućeg zahtjeva. U Izvodu iz zapisnika Građanskog odjela VSRH poslovni broj Su-IV-222/04 od dana 5. ožujka 2004 godine je navedeno: "Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Također je obrazloženo presudom Vrhovnog suda RH Rev-2781/2011 od 16. lipnja 2015.: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl. 214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ . Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže da naslovni sud odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja prvostupanjske presude.

3.Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo

dokaze tako što je izvršio uvid u Ugovor o kreditu, dokument pod nazivom „ Naknade za usluge banke u kreditiranju građana“,Odluku o naknadama za usluge Hypo Alpe Adria Bank d.d.,Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite,te saslušao tužitelja u svojstvu stranke.

4.Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnom odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita,te isplate iznosa koji je tužitelj platio po navedenoj osnovi.

5.Nije sporno da su pravni prednik tuženika Slavonska banka d.d., kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita dana 21. srpnja 2005. godine sklopili ugovor o kreditu, broj: 5140060242-60010447634/2005, kojim je tuženik odobrio tužitelju stambeni kredit za kupovinu kuće u iznosu od 60.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita. (čl.2.)
Rok vraćanja kredita je 20 godina (čl.3.)
Člankom 6. korisnik kredita se obvezao platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1% jednokratno,unaprijed.

6.Nije sporno da su pravni prednici tuženika Hypo Alpe Adria Bank d.d. i Slavonska banka d.d., te je za navesti da sukladno odredbi čl.522.st.3. Zakona o trgovačkim društvima upisom pripajanja u Sudski registar u kojemu je upisano društvo preuzimatelj, imovina pripojenog društva i njegove obveze prelaze na društvo preuzimatelja, a društvo preuzimatelj je sveopći pravni sljednik pripojenog društva, te time stupa u sve pravne odnose pripojenog društva (rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu –stranica 6,7 spisa).

7.Nije sporno da je naknada za obradu kredita (ulazna naknada) za predmetni ugovor o kreditu naplaćena 19.kolovoza 2005. prilikom korištenja kredita u iznosu od 2.853,90 HRK, što preračunato prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 378,78 EUR.

8.Tužitelj Zdeslav Bičanić izjavio je saslušan u svojstvu stranke da 2005. godine, trebala su mu sredstva za kupovinu kuće te se odlučio na podizanje kredita. Imao je račun u Slavonskoj banci d.d. Osijek, te je u toj banci zatražio kredit. Ponuđen mu je kredit u valuti CHF, kao najpovoljniji, te su govorili da je to najstabilnija valuta. Dobio je ugovor da pročita, koji ugovor je pročitao. Nije uočio odredbu čl. 6 o naknadi za obavljanje bankarskih usluga. Ta naknada mu je naplaćena. Nije mogao pregovarati o odredbama ugovora jer ga je dočekao unaprijed pripremljen tekst ugovora u kojem nije ništa mogao mijenjati. Najvjerojatnije ne bi dobio kredit da nije platio tu naknadu. Nije mu uopće objašnjeno što plaća na ime bankarskih usluga niti kako se to izračunava. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio je zaposlen u Osječkoj pivovari d.d., na radnom mjestu u komercijali. Ima srednju stručnu spremu. Nije imao privatnu firmu, niti obrt. Sredstvima kredita kupio je kuću u kojoj je sa obitelji stanovao, a nakon izvjesnog vremena je porušio, te na temelju te kuće u istim gabaritima napravio novu kuću. Ovaj kredit je otplatio u cijelosti. Kredit je sam otplaćivao, te ga je otplatio prijevremeno (stranica 77 spisa).

9.Odredbom čl.105 ZOO/91 (čl. 324. ZOO/05) propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora,ako on može opstati bez ništetne odredbe,i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor

sklopljen (st.1.),ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

10.Temeljem odredbe čl.109 ZOO/91 (čl.327. ZOO/05) na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl.110 ZOO/91 (čl. 328. ZOO/05) propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

11.Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 87. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12.Dakle,u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl.6. predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova naknade za obavljanje bankarskih usluga odnosno za obradu kreditnog zahtjeva i administraciju kredita koja se naplaćuje prilikom korištenja kredita, a koja naknada je određena paušalno kao postotak od iznosa kredita, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kredita, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade prilikom prvog korištenja kredita tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao,niti procjenjivao tj. njezino postojanje,stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni,te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta. S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik,te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove zbog obrade kreditnog zahtjeva,a niti da je dokumentaciju na koju se poziva u odgovoru na tužbu uručio tuženiku.

13.Stoga je s obzirom na izloženo osnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji evidentno ima pravni interes za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 6.predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kako to traži tužbom,s obzirom da mu po utvrđenju navedene odredbe ništetnom pripada pravo zahtijevati isplatu iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu kredita, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl. 214 ZOO/91;čl.1115. ZOO/05; čl.29. ZOO/05).

13.1.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO/05 zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

13.2.Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak koji glasi:
"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

13.3.S obzirom na navedeno prigovor zastare nije osnovan.

14. Glede navoda tuženika kojima osporava tužitelju status potrošača za navesti je da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita - stambeni kredit za kupovinu kuće, te da je korisnik kredita (tužitelj) naznačen kao fizička osoba, dakle, izvan eventualne profesionalne djelatnosti ili djelatnosti slobodnog zanimanja, jer bi to moralo biti navedeno u sadržaju ugovora, s napomenom da je tužitelj saslušan u svojstvu stranke izjavio da mu je kredit bio potreban za adaptaciju kuće, da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen u Osječkoj pivovari,na radnom mjestu u komercijali,da nije imao privatnu firmu,niti obrt,te da je sredstvima kredita kupio kuću u kojoj je stanovao sa obitelji, kredit je prijevremeno otplatio. Stoga, s obzirom na izloženo nedvojbeno proizlazi da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora o kreditu imao status potrošača, (čl.3.ZZP/03).

15.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1. ZPP (čl.155 ZPP), s napomenom da predmetni deklaratorni tužbeni zahtjev istaknut u tužbi, služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu koji tužitelj osnovom navedenog namjerava istaknuti, te je u konkretnom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora prema vrijednosti novčane tražbine tužitelja koju može ostvariti osnovom utvrđenja ništetnom citirane odredbe o naknadi za obavljanje bankarskih usluga (naplaćena naknada u iznosu od 2.853,90kn, što preračunato prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 378,78 EUR), a ne kako je to tužitelj naznačio u tužbi, tj. s obzirom na izloženo u konkretnom slučaju njegovo označavanje vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.400,00 EUR nije relevantno za odluku o naknadi parničnih troškova (VSRH Revr-774/ 2005-2 od 13.12.2005;Revr-475/2008 od 27.10.2008., Županijski sud u Puli broj Gž-1313/2023-2 od 27.11.2023.; VTS RH broj Pž-566/2025-2 od 21.07.2025.).

15.1.Naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 435,00 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za
sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) u visini 50 bodova,
sastav pisanog podneska od 27. rujna 2026.(Tbr.8.t.1.) 50 bodova,
te za zastupanje na ročištu kod suda 5. Listopada 2026. (Tbr.9.t.1.) u visini od 50 bodova ,
koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV,
te troška sudske pristojbe na tužbu 30,00 EUR i presudu u iznosu od 30,00 EUR.

16.Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

17.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek,16.studeni 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

SPOMENKA RODIĆ

Elektronički potpisano: 16.11.2026T13:53:36 (UTC:2026-11-16T12:53:36Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: cc6bb597-bdb2-49d5-9861-711ec5fc8397

Općinski sud u Osijeku

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:
-punomoćniku tužiteljice
-punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30890-36f10**

Kontrolni broj: **009a4-960a0-1053b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.